

[Fanger.]

disse penge blive brugt til investeringer og dermed fremme vor produktion, således at man næsten med sikkerhed kunne vide, at det kom hele befolkningen til gode og dermed ikke ville belaste de øvrige skatteydere, et ræsonnement, som den højtærede finansminister brugte om de begunstigelser, som er indeholdt i andre gældende opsparingsordninger.

I det omfang opsparingen bliver anvendt til investering i nye maskiner, i ny produktion, kan det meget nemt hælde, at det vil forøge den samlede produktion her i landet så meget, at det kommer hele befolkningen til gode og dermed ikke ville betyde en belastning af de øvrige skatteydere.

Endelig var der finansministerens udtalelse om, at han har givet lovforslaget den form, det har fået, fordi det ikke skulle betyde en begunstigelse af de større skatteydere, idet vi jo ikke har proportionalbeskatning til tops. Men det problem kan den højtærede finansminister jo meget let ordne ved at føre proportionalbeskatningen helt til tops.

Finansministeren (Hans R. Knudsen): Jeg skal ikke forlænge debatten ret meget, men jeg bliver nødt til at svare på et par af de spørgsmål, der direkte er stillet til mig.

Det ærede medlem hr. Fanger sagde, at man kunne undgå en begunstigelse af de større skatteydere ved at føre proportional-skatningen helt til tops; ja, det kunne man, men det ville bare rejse det andet problem: om lettelserne for de allerstørste indtægter skulle betales af dem med de mindre indtægter; at følge det ærede medlems forslag var kun at flytte problemet et andet sted hen.

Må jeg så sige til det ærede medlem hr. Foged, der ønskede oplyst, hvor meget vi beregner at det foreliggende lovforslag skulle indbringe i øget opsparing, at det tør jeg sandelig ikke nævne noget tal på. Vi kan prøve under udvalgsarbejdet at se

på, hvad de hidtidige ordninger har givet, vi kan prøve at drage sammenligninger med det, vi kommer frem til her, men det bliver gættteri alt sammen. Det eneste, vi kan gøre, er at lave lovforslaget sådan, at det animerer de flest mulige til opsparing. Men en forhåndsberegning over, hvad det giver, har vi, så vidt jeg husker, ikke foretaget med nogen af de tidligere ordninger, og det tror jeg heller ikke ville have megen værdi her.

Så spurgte det ærede medlem hr. Foged, hvor meget jeg mener der bør bindes ved en øget opsparing. Jeg er ikke nationaløkonom, og jeg er ikke i stand til at regne ud, hvor meget hver million, der bindes, vil betyde over for de opgaver, vi står over for. Det er også noget, man kan gætte på. Men det, vi vel nok alle sammen kan være enige om, er, at vi i hvert fald ikke kommer ud i noget, hvorved opsparingen herhjemme bliver for stor. Vi kan ganske trøstigt arbejde henimod, at den private opsparing bliver størst mulig, uden at risikere at komme for langt.

Må jeg for resten have lov til at sige, at det nu er nogle mærkelige spørgsmål, det ærede medlem hr. Foged stiller mig, for det ærede medlem må vide, at det vil være uhyre vanskeligt at besvare dem ikke alene på stående fod, men også fordi man under alle omstændigheder bliver nødt til under besvarelsen at tage en hel række andre sideløbende hensyn. Det ærede medlem spørger mig således, hvad jeg mener overbudgetteringen skal være i den nye udskrivningslov, der skal gennemføres inden den 1. april. Det tør jeg ikke sige noget om på nuværende tidspunkt. Det, vi må tilstræbe med den private opsparing, er naturligvis at fremme den på en sådan måde, at det ikke går ud over statens opsparing. Jeg har den opfattelse, at vi også fremover har brug for en overbudgettering af en vis størrelse, men der er forskellige hensyn at tilgodesee, når man skal overveje, hvilken størrelse den skal have; der er hensynet til statens konsolidering, hensynet til vor